

Uskon puolustus - apologia

Ap.t. 17:16-34

16. Odottaessaan Silasta ja Timoteusta Ateenassa Paavali kiivastui hengessään, kun hän näki, että kaupunki oli täynnä epäjumalankuvia.

17. Hän keskusteli synagogassa juutalais-ten ja jumalaapelkäävien kanssa ja joka päivä torilla niiden kanssa, jotka sattuivat siellä olemaan.

18. Muutamat epikurolaiset ja stoalaiset filosofit väittelivät hänen kanssaan. Jotkut sanoivat: "Mitähän tuo lavertelija oikein yrittää sanoa?" Toiset taas sanoivat: "Näyttää olevan vieraiden jumalien julistaja", koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuksesta ja ylösnousemuksesta.

19. He ottivat hänet mukaansa, veivät Areiopagille ja sanoivat: "Saisimmeko tietää, mikä on se uusi oppi, jota sinä julistat?"

20. Sinä esität outoja asioita meidän kuultavaksemme. Tahdomme siis tietää, mitä ne oikein ovat."

21. Ateenalaisilla ja siellä oleskelevilla muukalaisilla ei näet kenelläkään ollut aikaa muuhun kuin uusien asioiden puhumiseen ja kuuntelemiseen.

22. Niin Paavali astui keskelle Areiopagia ja sanoi: "Ateenan miehet! Minä näen kaikesta, että te syvästi kunnioitatte jumalia,

23. sillä kierrellessäni ja tarkkaillessani teidän pyhiä paikkojanne löysin myös alttarin, johon oli kirjoitettu: 'Tuntemattomalle jumalalle'. Mitä te siis tuntemattanne palvelette, sitä minä teille julistan.

24. Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaiken, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsin tehdyissä temppeleissä.

25. Eikä hän ole ihmiskäsin palveltavissa, ikään kuin hän tarvitsisi jotakin, hän, joka itse antaa kaikille elämän, hengen ja kaiken muun.

26. Hän on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta ja asettanut kansat asumaan kaikkialla maan päällä. Hän on säätänyt ihmisille määräjät ja asumisen rajat,

27. jotta he etsisivät Jumalaa, jos ehkä hapuilemalla löytäisivät hänet. Hän ei kuitenkaan ole kaukana yhdestäkään meistä,

28. sillä hänessä me elämme ja liikumme ja olemme. Ovathan muutamat teidän runoilijoistannekin sanoneet: 'Me olemme myös hänen sukuaan.'

29. Koska me siis olemme Jumalan sukua, emme saa kuvitella, että jumaluus on samanlainen kuin kulta, hopea tai kivi, kuin ihmillisen taiteen tai ajatuksen luomus.

30. Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on sietänyt, mutta nyt hän tekee tiettäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus.

31. Hän on näet säätänyt päivän, jona hän tuomitsee koko maailman vanhurskaasti sen miehen kautta, jonka hän on siihen määrännyt. Hän on antanut siitä kaikille vakuuden herättämällä hänet kuolleista."

32. Kuullessaan kuolleiden ylösnousemuksesta toiset ivasivat, toiset taas sanoivat: "Tahdomme kuulla sinulta tästä vielä toistekin."

33. Niin Paavali lähti heidän keskeltään.

34. Mutta muutamat miehet liittyivät häneen ja tulivat uskoon, heidän joukossaan myös Dionysios, Areiopagin jäsen, sekä Damaris-niminen nainen ja muita heidän kanssaan.

Millaista on uskon puolustus?

Millaista on uskon puolustus? Sen jälkeen kun ihmiset ovat kuulleet sanoman Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta, kuolemasta ja ylösnousemuksesta, kuulijoille voi nousta monenlaisia kysymyksiä. Niihin vastaaminen on uskon puolustamista eli apologiaa. Sen tarkoitus on raivata esteitä ihmisten sydämistä, jotta he pääsisivät kohtaamaan elävän Vapahtajan. Paavalin puhe Areiopagilla on hyvä esimerkki uskon puolustamisesta varsinkin niiden ihmisten kohdalla, joilla ei ole mitään Raamatun tuntemusta.

Paavali ja Ateena

Humanistisen pakanuuden loistavimman pyhäkön Ateenan ja Kristuksen mielenlaadusta palavan Paavalin kohtaaminen on eräs Apostolien tekojen mielenkiintoisimpia tapahtumia. Samalla se kertoo, miten kristitty mies käyttää aikaansa, kun hän joutuu odottamaan pakanallisessa kaupungissa. Paavali odotteli työtovereitaan, joista Luukas oli edelleen Tessalonikassa ja Silas ja Timoteus Beroiassa.

Ateenan vaikutus Paavaliin (16–17)

Ateena teki Paavaliin vaikutuksen, herätti hänessä voimakkaita tunteita ja ajoi hänet maksamaan sitä velkaa, joka hänellä oli sekä kreikkalaisia että barbaareja kohtaan: evankeliumin julistamiseen. Kaupungin historian loisteliaat päivät olivat jo kaukana takanapäin. Silti se oli täynnä mitä komeimpia temppeleitä, taideteoksia ja patsaita. Joku aikalaisista saattoi jopa todeta, että "Ateenassa oli helpompi löytää jumalankuva kuin ihminen".

Kaupunki teki sitä kiertelevään Paavaliin aivan erilaisen vaikutuksen kuin muihin ihmisiin. Paavali ei sanallakaan viitannut kaupungin kauneuteen, sen loistavaan historiaan tai sivistykseen. Vaikka hän joutui kosketuksiin tiettyjen filosofien kanssa, hän sivuutti täysin heidän ajatusrakennelmansa tai vain osoitti ne turhiksi. Sen sijaan Paavali kiinnitti huomionsa kaupungin täyttäviin epäjumalankuviin ja erääseen alttariin, johon oli kirjoitettu: "Tuntemattomalle jumalalle".

Oikea kiivaus (16)

Epäjumalankuvien näkeminen herätti Paavalin hengen kiivauteen. Paavalissa nousi suuttumus, vihaus ja kiivaus, sillä jokainen epäjumalankuva kertoi hänelle siitä kyvystä, mikä Jumalaa varten ja Jumalan kuviksi luoduilla ihmisillä oli. He olisivat voineet käyttää lahjansa ja kykynsä elävän Jumalan hyväksi, mutta turmeluksessaan he käyttivät ne epäjumalilleen. Nämä ihmiset oli tarkoitettu ylistämään ja palvelemaan elävää Jumalaa, mutta heidän epäjumalansa olivat vääristäneet ja turmelleet sekä yksilöt että yhteisön.

Paavali ei nähnyt vain temppeleiden kauneutta, vaan myös ne rakentaneiden orjien ihmisarvon riiston. Hän ei vain tuntenut kreikkalaisten filosofien ajatusrakennelmia, vaan myös sen sisäisen ahdistuksen ja tuskan, joka noiden tyhjien inhimillisen viisauden rakennelmien taakse kätkeytyi.

Paavali ei voinut olla tulematta vihaiseksi nähdessään, miten palvellessaan mitä moninaisimpia jumalia kaupunkilaiset eivät palvelleet pohjimmiltaan mitään. Sydänten levottomuus, tyytymättömyys ja epäjumalanpalveluksen turhuus ajoivat heitä pystyttämään alttarin tuntemattomalle jumalalle. Se todisti epäsuorasti, että vain elävän Jumalan kumartaminen voi tuoda levon levottomalle. Kaikesta näkyvästä ja komeasta huolimatta Paavali näki, että kaupunki oli kuollut.

Elämä kuoleman keskellä (17)

Paavalin suuttumus oli totuuden kiivautta valheen keskellä, rakentajan murhetta hävityksen keskellä. Mutta juuri tämä kiivaus ajoi hänet myös palvelemaan kaupungissa asuvia. Hän aloitti evankeliumin julistuksen synagogassa ja jatkoi sitä torilla. Hän julisti oman viisautensa sokaisemalle kaupungille evankeliumia Jeesuksesta ja ylös-

nousemuksesta. Ylösnoussut oli ainoa, joka kykenisi antamaan uuden elämän tälle ulkoisen loistonsa keskellä kuolleelle kaupungille.

Loputon uutisnälkä (17,21)

Kaupungin kuollut tila ilmeni sen kantaväestön ja siellä asuvien muukalaisten jatkuvana uutisnälkänä. He olivat tavattoman kiinnostuneita kuulemaan uusimmista puheenaiheista. Minkään uuden ei kuitenkaan annettu koskettaa sisintä. Siellä asuneet juutalaisetkaan eivät eronneet muusta väestöstä. Paavalin julistus synagogassa ei nostattanut heissä minkäänlaista vastustusta mutta ei liioin sanaa vastaanottavaa uskoa. Tällaisen johtopäätöksen voi ehkä tehdä siitä, että synagogassa tapahtuneen julistuksen vaikutuksista ei kerrota mitään.

Nautinnon ja hyveen vararikko (18)

Paavalin julistusta torilla kuuntelivat erityisesti epikurolaiset ja stoalaiset filosofit. Epikurolaiset opettivat, että ihmisen korkeinta hyvää eli sitä, mikä elämässä on tärkeintä ja tavoiteltavinta, on nautinto. Epikuros oli aikanaan kyllä opettanut, että nautinto tarkoitti vapautta ruumiillisesta kivusta ja henkisestä levottomuudesta. Se saavutettaisiin elämällä yksinkertaista elämää. Mutta Paavalin tullessa kaupunkiin opetus oli turmeltunut siihen mittaan, että nautinto hankittiin antautumalla himojen valtaan.

Stoalaiset taas opettivat, että korkeinta hyvää on hyveellinen elämä, johon jotkut myös pyrkivät, mutta Paavalin aikana opetus oli jäänyt lähes pelkän teorian tasolle ilman todellista käytäntöä. Viimeinen sana Paavalin ajan stoalaisuudessa olikin itsemurhan tekeminen. Nämä filosofit olivat kuitenkin niitä, jotka kuuntelivat Paavalin julistusta.

Halveksunta ja uteliaisuus (18,19)

Osa kuulijoista suhtautui Paavaliin halveksuvasti pitäen häntä yhtenä "lavertelijana" eli ammatillisena jutunkertojana monien muiden joukossa. Mutta osa kuulijoista ymmärsi Paavalin sanoman luonteeltaan uskonnolliseksi. Se herätti heissä tiettyä mielenkiintoa ja uteliaisuutta: *"Saisimmeko tietää, mikä on se uusi oppi, jota sinä julistat?"* (19) He opastivat Paavalin Areiopagille ja antoivat hänelle tilaisuuden selittää yksityiskohtaisesti sanomansa sisältöä.

Kaupungistunut suomalainen

Tämän päivän kaupungistuneen suomalaisen tila on häkellyttävästi noiden ateena-laisten kaltainen, vaikka erojakin on. Korkea elintaso on antanut suomalaisillekin niin paljon vapaa-aikaa, että heidän pääharrastukseksi on muodostunut uutisten kuuntelu, katselu ja lukeminen, tapahtui se sitten sensaatiomaisissa tai vakavammassa muodoissa. Myös mielihalujen tyydyttämiseen perustuva nautinnon tavoittelemisen ja komea rakennuskulttuuri, mutta sisäisen hengenviljelyn kuihtuminen ovat yhteisiä piirteitä tuon ajan ateenaalaisten ja nykysuomalaisten kesken. Nyky-Suomikin on täynnä sellaisia epäjumalia kuin raha, urheilu, musiikki, monumentit, uususkonnot, terveys ja terapiat.

Elävän uskovan tuntomerkki

Missä ovat kristityt meidän kaupungeissamme? Heidät voi parhaiten tunnistaa hengen kiivaudesta, jota he kokevat nähdessään kansansa alennustilan. He eivät voi myöskään vaieta, vaan julistavat Ylösnoussutta kuolevan ja epäjumalanpalveluun

sortuneen kansan keskellä. He eivät myöskään anna käsiensä hervota palvellessaan evankeliumin sanalla ja teoilla kaupunkien kärsiviä ihmisiä.

Paavalin Areiopagin puheen sisältö antaa esimerkin siitä, miten tänäänkin tulee ja voi lähestyä tyhjyydessä eläviä ihmisiä, joissa evankeliumi on herättänyt kyselyä.

Evankeliumin puolustus

Stoalaiset ja epikurolaiset filosofit olivat teoreetikkoja, joilta puuttui halu soveltaa omia ajatusrakennelmiaan käytäntöön. He opastivat nyt Paavalin Areiopagille, korkeimman oikeuden kokoontumispaikalle. He halusivat kuulla yksityiskohtaisemmin Paavalin sanottavaa. Paavali ei Areiopagin puheessaan julistanut varsinaista evankeliumia – sen he olivat kuulleet häneltä jo torilla – vaan esitti evankeliumin puolustuksen. Hän vastasi filosofien kysymykseen: *"Saisimmeko tietää, mikä on se uusi oppi, jota sinä julistat?"* (19)

Paavalin lähestymistapa (22)

Paavalin lähestyi heitä sovinnollisesti ja sovittelevasti, kohteliaasti ja ystävällisesti. Hän pyrki välttämään sellaista, mikä tarpeettomasti loukkaisi kuulijoita. Hän pyrki voittamaan heidät puolelleen, ennen kuin hän osoitti heidän epäjumalanpalveluksensa turhuuden ja kyvyttömyyden auttaa heitä.

Synnyinäinen uskonnollisuus (22,23)

Hän lähti liikkeelle kuulijoidensa synnyinäisestä uskonnollisuudesta. Kaikki epäjumalankuvat ja -alttarit ovat todistusta ihmisen tarpeesta uskoa ja palvoa jotain. Ne eivät kuitenkaan todista sitä, että ihminen voisi niiden avulla myös löytää Jumalan. Uskonnollisuus on Jumalan luomaa ja sen Paavali tunnusti näissä kuulijoissaan.

Paavali löysi avoimen oven kuulijoidensa sydämiin alttarista, johon oli kirjoitettu *"Tuntemattomalle Jumalalle"*. Tämä heidän oma alttarinsa osoitti, että heidän uskonnollisuutensa ei kyennyt vastaamaan heidän sydämensä kysymyksiin. Edelleen hän lainasi heidän omia runoilijoitaan Aratusta ja Clanthea. Hän lähti liikkeelle kuulijoidensa lähtökohdista ja osoitti, että hän ei suinkaan julistanut heille *"outoja asioita"*, niin kuin he olivat väittäneet, vaan pyrki vastaamaan kysymyksiin, joihin he eivät itse olleet löytäneet vastausta.

Uskon puolustus (23–29)

Paavalin menetelmä oli apologeettinen eli uskoa puolustava. Hän lähti liikkeelle kuulijoiden sydänten tyydyttämättömästä tilasta, johon heidän synnyinäinen uskonnollisuutensa oli heidät jättänyt. Tyydyttämättömyydessään heidän oli pakko pystyttää alttari *"tuntemattomalle Jumalalle"*. Se oli heidän tuskahuutonsa, johon evankeliumi elävästä Jumalasta oli ainoa vastaus.

Ateenalaiset olivat saaneet Jumalan yleistä ilmoitusta, mutta olivat tukahduttaneet sitä vääristyneellä uskonnollisuudellaan. Paavali halusi puolustaa tätä yleisen ilmoituksen totuutta, joka heillä jo oli, mutta joka oli joutunut heidän oman väärinkäytöksensä uhriksi.

Eikä hän ole ihmiskäsin palveltavissa, ikään kuin hän tarvitsisi jotakin, hän, joka itse antaa kaikille elämän, hengen ja kaiken muun. (25)

Yleisen ilmoituksen valossakin ihmisen on mahdollista tajuta, että hänen elämänsä ei ole inhimillinen tuote vaan Jumalan luoma ihme, elämme pelkästään siksi, että Jumala on ja on luonut meidät. Edelleen ihmisen on mahdollista myöntää, että mitään mikä hänellä on, ei itse asiassa ole hänen omaa ansiotaan. Kaikki on viime kädessä Jumalan lahjaa. Siksi ihmisen itsekorotus ja ylpeily omista kyvyistään on suurinta mahdollista kiittämättömyyttä Jumalaa kohtaan.

Ateenan omat runoilijathan olivat todenneet ihmisen Jumalan sukulaiseksi. Mutta he itse olivat polkeneet lokaan tämän yleiseen ilmoitukseen perustuvan tietonsa tekeillä ja palvomalla epäjumalankuvia. Niillä he olivat madaltaneet kuvansa Jumalasta ihmistä alemmaksi. Kun he itse tiesivät olevansa Jumalan sukua, heidän tuli korrata elävä Jumala palvontansa kohteeksi.

Totuuden julistus (24–30)

Paavali ei tyytynyt vain osoittamaan heidän epäjumalanpalvelustaan kestäättömäksi. Hän julisti samalla myönteistä ja arvovaltaista totuutta. Hän opetti, millainen Jumala on. Hän vaati, että ihmisen on palvottava yksin häntä ja hylättävä väärät käsitykset Jumalasta ja omasta elämästään.

Askel askeleelta Paavali eteni julistamaan evankeliumin ydintä. Evankeliumin hän aloitti sanoin: *"Tällaista tietämättömyyttä Jumala on pitkään sietänyt."* (30)

Yhdellä sanalla *"tietämättömyys"* Paavali hylkäsi koko pakanuuden. Kuitenkaan sanoihin ei sisälly mitään epäystävällistä. Jumala on kärsivällisyydessään noita tietämättömyyden aikoja kestänyt, mutta nyt oli alkanut uusi päivä. Uusi aikakausi oli sarastanut hänen julistamassaan evankeliumissa.

Jumala on Luoja (24)

"Jumala, joka on luonut maailman ja kaiken, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu ihmiskäsin tehdyissä temppeleissä." (24)

Paavali asetti opetuksensa Jumalasta stoalaisten panteistista eli kaikkijumalaista käsitystä ja epikurolaisten ateistista käsitystä vastaan. Hän julisti, että Jumala on Luoja ja ylläpitäjä. Jumala ei ole kaiken olevaisen yhteissumma, vaan kaiken olevaisen syy ja Luoja. Jumalaa ei voida ilmaista kaiken sen summana, mistä ihminen voi olla tietoinen. Jumala on kaikkeuden tuolla puolella. Jumala ylittää ihmisen käsityskyvyn. Hän on Luoja ja luomastaan riippumaton. Mutta sen sijaan luotujen elämä on Jumalasta riippuvaista.

Jumala on Herra ja hallitsija (24–26)

Paavali julisti Jumalan vallassaan rajoittamattomaksi ja vapaaksi Herraksi. Hän ei ole persoonaton ajatusrakennelma eikä liioin asioiden taustalla vaikuttava periaate, vaan kaiken vapaa Herra ja Mestari. Hän ei ole vangittu luomaansa, hän ei ole luomakunnan orja. Hän on kaikki luonut ja pitää kaiken yllä Sanallaan.

Jumala on kaikkeuden ylin hallitsija: *"Yhdestä ihmisestä hän on luonut koko ihmisuvun, kaikki kansat asumaan eri puolilla maan päällä, hän on säättänyt niille määrajat ja asuma-alueiden rajat."* (26)

Kaikki ajanjaksot samoin kuin kaikki aineellinen on Jumalan. Jumala on tuonpuoleinen ja kaiken luomansa yläpuolella sitä vapaasti halliten.

Paavalin tiesi, että jokainen ihminen on Adamin ja Eevan jälkeläinen. Hänestä ei saada minkään muotoisen evoluution kannattajaa. Lisäksi hän osoittaa, että eri kansakunnat ja kulttuurit ovat Jumalan tahto, ne on tarkoitettu heijastamaan Jumalan kunniaa, kun ihmiset palaavat parannuksessa ja uskossa Jeesuksen ristin evankeliumiin takaisin elävän Jumalan yhteyteen. Ilmestyskirjasta näemme, että vaikka eri kielet sekoitettiin synnin leviämisen hidastamiseksi, Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen taivaasta löytyy joukko pelastettuja kaikista kielistä ja kansanheimoista.

Lähellä, mutta silti häntä ei löydetä

Hän on säätänyt ihmisille määräjat ja asumisen rajat, jotta he etsisivät Jumalaa, jos ehkä hapuilemalla löytäisivät hänet.

Miksi ihmiset eivät löydä elävää Jumalaa, vaikka Hän on heitä aivan lähellä? Paavali kirjoittaa asiasta myöhemmin hyvin selkeästi:

"Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet." (Room. 3:10-12)

Syy on siinä, että ainoa tie Jumalan luo kulkee parannuksen kautta, mutta ihminen vastustaa viimeiseen asti totuuden paljastumista omasta itsestään ja todellisen syntisyytensä näkemistä. Vasta kun Pyhä Henki alkaa valaista ihmisen tilaa ja vetää häntä parannukseen, ihminen voi taipua totuuteen ja kääntyä uskossa Vapahtajan puoleen.

Jumala on yläpuolellamme ja silti läsnä (24–25,27–29)

Paavali osoitti myös, että temppelit ovat Jumalalle tarpeettomia, sillä *"Herra ei asu ihmiskäsin tehdyissä temppeleissä"*. (24) Jerusalemin temppelikään ei ollut Jumalan asumus vaan paikka, jossa tultiin kohtaamaan Jumala uhrin ja sovituksen kautta. Alttarit olivat myös tarpeettomia. Jumala ei tarvitse niille tuotuja lahjoja. Jos ihmiset ovat Jumalan sukua, voisivatko Jumalaa ilmaista esineet, joilla ei ole henkeä, ei tunteita, ei älyä ja joita ihmiset kantavat ja kiinnittävät paikoilleen. Jumala on suunnattomasti enemmän. Hän on tuonpuoleinen, kaiken yläpuolella ja kuitenkin meidän keskellämme täällä tämänpuoleisuudessa.

"Hänessä me elämme, liikumme ja olemme". (28) Meidän ei tarvitse ojentaa kättämme metrunkään päähän päästäksemme Jumala luo. Pelastumaton ihminen on kuin pullo täynnä ilmaa meressä. Meri on joka puolella sen ympärillä, mutta ei pullossa. Kun korkki avataan, meri pääsee sisälle pulloon. Kun ihminen tunnustaa syntinsä ja huutaa avukseen sitä, Jeesusta, joka on kuollut hänen syntiensä tähden ja noussut kuolleista antaakseen hänelle ikuisen elämän, hän saa syntinsä anteeksi ja Jumalan elämä Pyhässä Hengessä vuodatetaan hänen sisimpäänsä.

Ihmisen pitää tehdä itsestäsi käsin johtopäätökset siitä, millainen Jumala on, sillä ihminen on hänen sukuaan. Miksi he pyrkivät tekemään epäjumalankuvia, jotka parhaimmillaankaan eivät ole enempää kuin surkeita kopioyrityksiä heistä itsestään. Paavali halusi sanoa heille: "Kuuntele oman olemuksesi syvyyttä. Vaikene oman olemuksesi salaisuuden edessä! Katso sitten ulos tuonpuoleisuuteen Jumalan puoleen!"

Uusi aikakusi (30,31)

Lopuksi Paavali julisti, että evankeliumista oli alkanut uusi aikakausi. *"Nyt sen aika on ohi: hän vaatii kaikkia ihmisiä kaikkialla tekemään parannuksen."* (39) Miksi? *"Hän on näet määrännyt päivän, jona hän oikeudenmukaisesti tuomitsee koko maailman, ja tuomarina on oleva mies, jonka hän on siihen tehtävään asettanut. Siitä hän on antanut kaikille takeet herättämällä hänet kuolleista."* (31)

Näihin muutamiin lauseisiin on tiivistetty koko evankeliumin sanoma. Paavalin suuri sana oli: "Tee parannus!" Sillä Jumala on tuomitseva koko maailman vanhurskautensa. Varmuus tulevasta tuomiosta perustuu menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen ruumiilliseen ylösnousemukseen. Jumalan säälin ja kärsivällisyyden aika epäjumalanpalvelusta harjoittaneita kohtaan oli päättynyt. Nyt oli tehtävä parannus. Jumala oli säätänyt tuomarin ja kuninkaan, miehen, jonka hän oli herättänyt kuolleista.

Ylösnoussut tuomari (31)

Ylösnousemuksen kieltäminen merkitsee koko evankeliumin kieltämistä ja luopumista kristinuskosta. Kaikki puhe vanhurskaasta tuomiosta on turhaa, ellei Jeesusta ole herätetty kuolleista. Mitä siis ateenalaisten piti tehdä? Heidän tuli tehdä parannus, muuttaa mielensä, ajatella koko elämänsä ja asemansa uudelleen, luopua vääristä ja valheellisista epäjumalista ja asettua sen Herran eteen, joka oli kaikkien ihmisten tuomari.

Evankeliumi vaatii kannanottoa (32)

Miten Paavalin puhe vaikutti? Kun he kuuluivat ylösnousemuksesta, toiset ivasivat ja toiset siirsivät asian käsittelyn myöhemmäksi. Ihmiset ovat kaikkina aikoina olleet samanlaisia. Minkä vuoksi he alkoivat ivata ja lykätä kannanottoa kuulemaansa myöhemmäksi? Tapahtuiko se ylösnousemussanoman vuoksi? Siitä ei välttämättä ollut kysymys. Se oli pikemminkin vain veruke. Ylösnousemussanoma on mullistava uutinen, mutta sisältää todellisen vastauksen ihmisen kysymyksiin. Se herättää kyllä kysymyksiä, mutta ei ivaa. He eivät torjuneet Paavalin opetusta älylisistä syistä, vaan koska Paavali vaati heitä tekemään johtopäätökset kuulemastaan käytännön elämässä. Hän vaati heitä tekemään parannuksen. Parannusvaatimus herättää tänäänkin ihmisten vastustusta, pilkkaa tai elämänmuutoksen myöhemmäksi lykkäämistä.

Sillanpääasema kaupunkiin (34)

Mutta puheella oli toisenlaistakin vaikutusta. Dionysios, Damaris ja eräät muut uskoivat. Kirkkohistoria kertoo, että heistä alkoi Ateenassa kukoistava seurakunta, joka synnytti myöhemmin merkittäviä johtajia ja marttyyreja. Ihmiset eivät ivallaan ja lykkäämisellään voineet tehdä tyhjäksi evankeliumin saarnan vaikutusta kaupungissa. Paavali jatkoi matkaansa, sillä hänen tehtävänsä oli suoritettu, mutta kaupunkiin jäi Dionysios ja Damaris. Kristus voitti sillanpääaseman kaupunkiin.

Epärehelliselle ei ole mitään sanottavaa (33)

Sanat *"Paavali lähti heidän luotaan"* (33) ja *"Hän lähti Ateenasta"* (18:1) kertovat, millaisen vaikutuksen kaupunki jätti Paavaliin. Kun ihmiset suuttuivat Paavaliin, hän keskusteli heidän kanssaan siihen asti, että voitti heidät evankeliumin sanan voimalla Kristuksen puolelle. Kun ihmiset vainosivat häntä, hän palasi uudelleen paikoille, joissa vainoa oli tapahtunut. Mutta älylliselle keikaroinnille ja moraaliselle epärehelli-

sydelle tällä miehellä ei ollut enää mitään sanottavaa. Jeesuksen asenne oli sama. Tämän tulee olla Herran sanan julistajien asenne myös tänään.

Sydämensä paaduttaneille käy niin kuin Herodekselle, kun hän kohtasi Jeesuksen. Jeesuksella ei ollut ainoatakaan sanaa kerrottavaksi hänelle. Hirvittävä on sen ihmisen tila, jolle Jumalakaan ei enää voi puhua. Siksi jos sinä vielä kuulet omassatunnossasi Herran puhuttelun, älä pakene, älä anna tuntosi paatua. Sillä siinä tapauksessa joudut kyllä kohtaamaan Jeesuksen, mutta tuomarina, joka joutuu sanomaan sinulle: "Mene pois, sinä vääryyden tekijä!"

Toisaalta, jos Herra saa taivuttaa meidät parannukseen, meidän ei tarvitse pelätä kadotustuomiota, sillä tuomari Jeesus otti itse kantaakseen meidän tuomiomme, jotta meidät voitaisiin armahtaa, kun taivumme parannukseen ja otamme vastaan hänen anteeksiantamuksen sanansa, evankeliumin.

Sekä tuomitessaan että armahtaessaan tämä Tuomari ymmärtää täydellisesti millaisia me olemme. Hän on itse kulkenut ihmisen tien kuolemaan asti ja tuntee meidän kipumme. Hän on Tuomari ja tuomittiin meidän sijastamme. Siksi viimeisellä tuomiolla saadaan täydellistä oikeutta, ainoakaan synti ja sen uhri ei jää käsittelemättä. Alkaa uusi valtakunta, jossa asuu vanhurskaus ja oikeus. Jumala on rakkaus, ja hänen rakkautensa vaatii sitä, että lopulta ei ole enää mitään vääryyttä uudessa maassa ja uudessa taivaassa.

Avoin ovi

Jokaisesta väärästä uskonnollisesta järjestelmästä on avoin ovi oikeaan. Usein ihmiset kieltäytyvät kulkemasta tästä ovesta. He ovat silloin vastuussa ratkaisustaan. Evankeliumimme on sanoma ylösnousseesta Miehestä. Vain tulemalla hänen luokseen ihmiset voivat löytää niiden asioiden merkityksen, jotka heidän alkuperäisessä uskonnollisuudessaan olivat Jumalan yleisen ilmoituksen vaikutuksesta totta. Mutta kukaan ihminen ei voi koskaan löytää tietä totuuteen sen perusteella, että hänen uskonnossaan on joitakin totuuden osasia. Ne muodostavat vain liittymäkohdan, avoimen oven, eivät päämäärää. Sanomamme ei ole koskaan riittävä ennen, kuin olemme julistaneet ihmisille ylösnoussutta Jeesusta ja parannuksen välttämättömyyttä.

Tulevaisuus on varma

Raamattu ilmoittaa meille selkeästi, mitä tulevaisuudessa tapahtuu. Vakuus siitä on se, mitä tiedämme menneisyydessä tapahtuneen. Vanhan testamentin profetiat toteutuivat Jumalan tulossa ihmiseksi Jeesuksessa, hänen elämässään ja kuolemasaan ja ennen kaikkea hänen historiallisessa ylösnousemuksessaan. Ylösnousemus takaa sen, että Jeesus Kristus tulee takaisin, toimittaa viimeisen tuomion ja avaa uuden maan ja uuden taivaan pelastetuille. Kristityn toivo lepää historian tosiasioissa, hän tietää, mitä on aivan varmasti edessä päin. Siksi hän saa odottaa sitä ilolla, vaikka tie perille kulkisikin vaikeiden vaiheiden kautta.

Ichiroo Matsumoton ja Kristuksen kohtaaminen

- Ensi kertaa elämässäni törmäsin kristilliseen kirkkoon ekaluokkalaisena, kun aloin käydä läheisen kirkon pyhäkoulussa. Yhä muistan lasten hengelliset laulut ja erityisesti mieleeni on jäänyt kuvakertomus profeetta Joonasta. Mutta kun tyttö, joka oli minut kutsunut pyhäkouluun, muutti muualle, minäkin jäin pois.

- Seuraavan kerran kristinusko tuli vastaani, kun pääsin kristillisen lähetystyön perustamaan lukioon. Viikoittain oli kaksi aamuhartautta ja tunti Raamatun opetusta. Vaikka en henkilökohtaisesti tuolloin katsonut tarvitsevani pelastusta, jatkoin saman ylläpitäjän yliopistoon. Yleissivistäviin opintoihin kuului pakollisena vain yksi opintoviikko kristinuskoo. Koska aamuhartaudet eivät enää olleet pakollisia, hyvin harva opiskelija niihin osallistui.

- Kolmas kohtaaminen tapahtui noin kaksi kolme vuotta siitä, kun siirryin työelämään. Soitan saksofonia ja eräs trumpettia soittava ystäväni kertoi: "Eräässä Nishinomiyan kirkossa on soittokunta. Etkö tulisi siihen mukaan? Muuallahan ei juuri ole tilaisuuksia soittamiseen." Naapuruston valitusten vuoksi en juuri ollut päässyt soittamaan ja se stressasi minua. Siksi aloin käydä tuossa soittokunnassa joka viikko lauantai-iltaisina. Tälläkin kertaa se jäi siihen, kun tämä ystäväni muutti muualle.

- Tältä taustalta aloin lueskella Raamattua ja buddhalaista kirjallisuutta. Minua nimittäin vaivasi kysymys elämän tarkoituksesta, miksi oikein elän. Ajattelin kyllä löytäväni itse vastauksen ilman sitoutumista mihinkään uskontokuntaan. Toisaalta ympäristössäni ei ollut liioin ketään, joka olisi kutsunut minua mukaansa. Vastausta etsintääni ei vain löytynyt ja aika kului.

- Noihin aikoihin kiinnostuin Koreasta. Aloitin kielikurssin ja rupesin vaihtamaan sähköpostiviestejä koreaksi sikäläisten ihmisten kanssa. Matkustin sitten Koreaan tapaamassa heitä ja he vuorostaan vierailivat Japanissa. Oli todella mukavaa saada yöpyä heidän luonaan ja opastella heitä myös Japanissa. Näissä merkeissä tutustuin Park Jong Su nimiseen opettajaan. Olen hänelle paljosta kiitollisuudenvelassa. Kun hän tuli Japaniin keskustelimme politiikkaan, kulttuuriin ja kansallisiin ajattelutapoihin liittyvistä asioista. Avoimen keskustelun kuluessa kristitty Park koki voimakkaasti, että minun suurin tarpeeni oli löytää pelastus. Palatessaan hän pyysi minua käymään luonaan Koreassa.

- Seuraavan kerran tapasin Parkin Koreassa marraskuussa 2000. Kun olimme kierrelleet eri paikkoja ja syöneet hyvin, Park sanoi, että hänen veljensä haluaisi tarjota illallisen luonaan. Kun kotoinen illallinen oli syöty ja astiat korjattu pöydästä, ilmapiiriin syntyi tiettyä jännitystä. Parkin veli otti esiin pienen kirjasen ja sanoi, että itse asiassa hän oli kutsunut minut luokseen, koska halusi kertoa tuon kirjasen sanoman minulle. Kirjanen oli Campus Crusade for Christ järjestön julkaisema "Neljä asiaa pelastuksesta". Sen avulla hän selitti, että Jumala rakastaa minua, että olen tehnyt syntiä ja että vain Kristus voi pelastaa meidät. Neljänneksi hän selitti, että voidaksemme pelastua meidän on otettava Kristus sydämeemme. Samalla hän näytti kirjasessa olevaa kahdenlaisesta sydäimestä. Toista hallitsi minä ja toista Kristus.

- Sillä hetkellä tajusin, että juuri Kristuksen asettuminen sydämeeni oli se, mitä olin pitkään etsinyt. Jäljellä oli vielä yksi vaikea ongelma. "Onko usko todellakin ainoa tie pelastukseen?" Olin siihen mennessä jo lukenut säännöllisesti Raamattua, mutta kykenisinkö todella pohjia myöten uskomaan siihen Jumalan sanana. En nimittäin ollut uskonut, vaikka olin lukenut Raamattua paljonkin. Kysyin siksi Parkin veljeltä: "Eikö ole muuta tietä kuin usko?" Hän vastasi syvän vakaumuksen rintaäänellä: "Vain usko, ei tarvitse tehdä mitään, saa pelkästään uskoa." Silloin päädyin sanomaan: "Minä uskon."

- Parkin veli pyysi minua rukoilemaan osoituksena siitä, että todella uskoin. Selitin, etten tiennyt, mitä minun pitäisi rukoilla. Hän vastasi, ettei ole kysymys musta kuin siitä, että puhuu omin sanoin Jumalalle.

Niin sitten rukoilin: "Jumala. Olen elänyt tähän asti tyhjää elämää pyrkien täyttämään vain omia halujani. Mutta nyt tajuan, että päästäkseni tällaisesta elämästä, minulle ei ole muuta tietä kuin uskoa sinuun. Siksi haluan uskoa. Johda minua niin, että voi koko sydämeistäni turvata sinuun."

Kun nyt ajattelen asiaa, korean kielen opiskelu ja korealaisiin kristittyihin tutustuminen oli Pyhän Hengen johdatusta, jotta pääsisin osalliseksi Jumalan opetuksesta. Jouduin kulkemaan kiertotietä, mutta Jumalalla ei ollut muuta tietä minun löytämisekseni. Sydämeni on täynnä kiitosta Jumalan suurten ajatusten ja suunnitelmien edessä. Minulle on suuri ilo saada kertoa tästä. (2000)

Entä sinä?

Onko Jumala saanut herättää jo sinun omantuntosi, niin että olet taipunut totuuteen Jeesuksen kasvojen edessä saadaksesi iankaikkisen elämän hänen armostaan? Ellet ole vielä, tänään Herra kutsuu sinua. Tänään sinulle tarjotaan armoa, mutta huomenna voi olla myöhäistä. Käänny hänen puoleensa ja salli hänen astua elämäsi Herraksi! Ellet, niin joka tapauksessa joudut kohtaamaan hänet tuomarina!